

næsten umulig situation, hvor vi skal søge et forhandlingsmandat, som vi ikke bryder os om, fordi det strider imod den danske opfattelse af bæredygtigt fiskeri. Så kan man lægge alt det røgslør over debatten, som der nu forsøges fra hr. Ole Stavads side.

Hr. Henning Gjellerod var inde på spørgsmålet om Europaudvalgets beslutning. Jamen det er jo som sådan ikke os, der formulerer mandatet, skal vi ikke lige holde fast i det, det er jo regeringen, der gør det. Så spurgte hr. Henning Gjellerod, om man kunne have søgt et andet mandat. Ja, det kunne regeringen godt have gjort. Jeg har selv i min ministertid været udsat for, at bl.a. Socialdemokratiet sagde til mig: Vi vil gerne have, at du ringer hjem, og så skal vi nok tage stilling til resultatet. Det kunne ministeren jo også have sagt her: Jeg vil ikke forsøge at forhale forhandlingerne, jeg vil hellere have, at I sidder stand by – som hr. Kristian Thulesen Dahl var inde på – og lad os så se, hvor vi ender. Men fakta er, at det under alle omstændigheder ville ende med, at mindstemålet ville blive sat ned til 22 cm, og at man ville tillade 80 mm-redskaber i rødspættefiskeriet, for det var regeringen jo parat til at sige ja til, og det var det, et flertal i udvalget var imod. Hvis vi skal have fat i, hvad der gik galt, var det altså forarbejdet, der gik galt.

Jeg synes også – det er til hr. Ole Stavad – det er interessant, at man nu også fra regeringens side er parat til at sætte en række videnskabelige undersøgelser i gang, der skal give os argumenterne for at overbevise de andre lande om, at beslutningen er forkert, og få den ændret. Men hvorfor satte man ikke det arbejde i gang i foråret?

Hvad har forhindret regeringen i at sætte det arbejde i gang, så ministrene havde haft et grundlag for at få overbevist specielt Tyskland og Storbritannien om, at Holland altså var ude på noget, som ikke var fornuftigt i forhold til det, vi definerer som en bæredygtig udvikling? Hvad var til hinder for, at regeringen havde gjort det? Intet. Kun en passivitet fra ministerens side.

Formanden:

Ja, så er vi fremme ved endnu en omgang, hvor fru Elisabeth Arnold har bedt om sin anden korte bemærkning. Så har hr. Ove Fich og fru Annette Just, der allerede har haft to korte bemærkninger, bedt om yderligere en tredje. Men da vi allerede har haft 16 korte bemærk-

ninger, og da meningen også er, at ordførerne skal kunne komme til orde, ja, så må vi sige, at vi kan ikke tage en tredje omgang korte bemærkninger.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Ja tak, og i denne omgang skal det så også blive den sidste.

Når hr. Kent Kirk pointerer, at der er mange korte bemærkninger til hans tale her, er det jo, fordi vi er rigtig mange, der synes, at hr. Kent Kirk har en dårlig sag.

Det er ikke Folketinget, der fastlægger ministerens mandat, siger hr. Kent Kirk, og det er ikke Europaudvalget. Jamen det er det jo i praksis. Ministeren kommer til Europaudvalget med et mandat, som Europaudvalget forkaster. Så må ministeren komme tilbage med et nyt mandat. Hvis så også dette bliver forkastet, må ministeren komme tilbage med et nyt mandat, osv. osv. Ministeren er nødt til at komme tilbage til Europaudvalget utallige gange, indtil han får et ja. Ellers kan han ikke gå videre i processen. Det ved hr. Kent Kirk godt.

Så man skal ikke begynde at fralægge sig ansvaret og sige, at det er ikke noget, vi har med at gøre, det er ministerens ansvar. Ministeren er i lommen på Europaudvalget, sådan har det altid været, sådan har det været i dansk politik, lige siden vi blev medlemmer af EF for 25 år siden, og det har vi jo været godt tilfredse med, sådan fungerer det. Men hr. Kent Kirk skal ikke komme og sige, at det ikke er Folketingets eller Europaudvalgets ansvar. Det er det.

Så siger hr. Kent Kirk, at ministeren kunne have tilbudt at holde Europaudvalget løbende orienteret under forhandlingerne. Det forslag fremkom ikke fra hr. Kent Kirk under det pågældende møde. Jeg har lige kigget efter i referatet. Så jeg synes, hr. Kent Kirk har gjort sagen en rigtig dårlig tjeneste. Ikke noget med veto og ikke noget med forhandling. Værsgo, bare ned og stemme nej. Det er det eneste, man kan gøre. Det er ikke et udstyr, man kan give en minister inden en forhandling.

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Nu skal vi jo ikke tage fejl af, at fru Elisabeth Arnold repræsenterer et af regeringspartierne, og det kommer også tydeligt til udtryk i det forsvar her.